

Voor Mark, Abel en Guus.
Mijn fijne, creatieve, grappige en avontuurlijke gezin,
waar ik zo ontzettend trots op ben.

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

1

De zolder

‘Wie wil meneer Hans helpen met het opruimen van de zolder?’ vraagt juf Irene.

Lisa kijkt op van haar werkboek. Meteen steekt ze haar vinger in de lucht. Omdat ze de kleinste van de klas is, gaat ze er zelfs bij staan.

De juf kijkt vluchtig de klas rond. ‘Menno, Jip, Malou en ...’

Lisa gaat nog hoger op haar tenen staan.

‘... Lisa.’

‘Yes,’ fluistert Lisa terwijl ze een paar klasgenoten teleurgesteld hoort zuchten.

Ze klapt haar werkboek dicht en loopt naar

meneer Hans, de conciërge. Met zijn diepe rimpels en muffe trui lijkt hij een beetje over de datum.

‘Laat jullie spierballen maar eens zien,’ zegt meneer Hans.

Lisa gooit haar lange blonde haren over haar schouder. Zo goed als ze kan, spant ze haar armspieren aan.

‘Mooi, want we gaan sjouwen. Alle boeken moeten van de zolder af.’

Voor de verhuizing, weet Lisa. Na de zomervakantie starten de lessen in een ander gebouw, en daarom moeten alle spullen in de laatste dagen voor de vakantie naar de verhuishagens gedragen worden.

Als Lisa de trap op loopt, tikt iemand op haar schouder. Ze draait zich om. Het is Jip, met zijn piekerige donkere haar, gebruinde huid en donkerbruine ogen. Hij lacht gemeen.

‘Durf je dat wel: naar de enge, donkere spookzolder?’

Lisa rolt met haar ogen. ‘Tuurlijk durf ik dat.’

Maar als ze verder de trap op loopt, begint ze te twijfelen. Er worden griezelige verhalen verteld over de zolder. Er zouden monsters leven en stoute kinderen worden opgesloten.

Opnieuw tikt Jip haar aan. ‘Ik zie het aan je. Je bent bang.’

‘Niet. Trouwens ... waar heb je Janneke gelaten? En heb je soms met je vingers in het stopcontact gezeten?’ Ze wijst naar zijn haar.

Jip grijpt boos naar haar voet. ‘Je weet dat ik dat ...’

Lisa schopt. ‘Laat los!’

‘Ophouden, allebei,’ bromt meneer Hans een paar treden boven hen. Hij steekt de sleutel in het roestige slot van de zolderdeur.

Jip verslapt zijn greep en Lisa stampet snel naar boven. Stiekem is ze best blij dat ze Jip heeft teruggepakt. Pal achter meneer Hans blijft ze stilstaan. De deur opent met een krakend geluid, een lamp gaat schokkerig aan en dan ziet ze de zolder voor het eerst. Rotte houten balken die het

dak ondersteunen, oude landkaarten op kapotte tafels, starende opgezette dieren ... Een rilling gaat door haar heen.

‘Boe!’ klinkt het ineens.

Lisa schrikt op. Ze werpt een boze blik op Jip, die grijnzend achter haar staat. Hij zit nu al een jaar bij Lisa op school. Daarvoor ging hij naar een andere school in de stad. Vrienden heeft hij niet. En waarschijnlijk wilde de juf zonet ook even van Jip af. Daarom mocht hij vast meehelpen.

Meneer Hans wijst naar een hoek met stapels boeken. ‘Die mogen allemaal naar beneden. Niet meer dan vijf boeken per keer, en ik wil dat je de leuning vasthoudt als je naar beneden loopt.’

Lisa knikt en pakt een paar boeken. Ineens voelt ze iets op haar gezicht. ‘Bah!’ zegt ze terwijl ze spinrag van haar wang veegt.

Een harde lach. Weer van Jip. Het liefst zou Lisa opnieuw iets zeggen over Jip en Janneke, omdat ze weet dat dat hem irriteert. Maar ze negeert Jip. Ze legt nog twee boeken op haar arm, drukt ze stevig

tegen zich aan en loopt naar beneden.

‘Hartstikke goed,’ zegt meneer Hans als de kinderen terugkomen. Hij bekijkt hen. ‘Lisa, ik denk dat jij de kleinste bent. Misschien kun jij bij die achterste boeken?’ Hij wijst naar een plek achter een paar meubels.

‘Ik ga het proberen,’ antwoordt Lisa.

Ze gaat op haar knieën zitten en kruipt over de stoffige vloer. Ze kijkt goed om zich heen. Geen monster met grote slag tanden en scherpe nagels te vinden, en ook geen gevangenis voor stoute kinderen. Er klopt dus niks van die spookverhalen.

Helemaal achterin liggen wat stapels boeken. Lisa pakt ze een voor een en geeft ze door aan meneer Hans. Ineens trekt een van de boeken haar aandacht. Ze kijkt er even naar. Ondanks de stoffige zolder lijkt het boek te glimmen. De rug is rood met gouden letters en versiersels. Ze kan niet goed lezen wat erop staat.

‘Was dat het, Lisa?’

Ze kruipt verder richting het boek. De kaft glanst

zo mooi, en het lijkt bijna of er iets op beweegt.

‘Lisa? Heb je alle boeken?’

Ze houdt haar hoofd een beetje schuin. Terwijl ze met haar ogen knippert, beweegt er inderdaad iets. Of komt dat door het knipperen?

‘Lisa?’

Ze draait zich om. ‘Ja, dat waren alle boeken.’